

## ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАН“

виносить: в Австрії:

на цілий рік . . . . .	24 К
на шів року . . . . .	12 К
на четвер року . . . . .	6 К
на місяць . . . . .	2 К

## За границею:

на цілий рік: зі щоденною висилкою 7 доларів або 14 рублів; з висилкою двічі в тижні 6 доларів або 12 рублів; з висилкою що суботи 5 доларів або 10 руб. Пoodиноке число по 10 сотиків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Кonto поcht. щадниці ч. 98.704.

# РУСЛАН

християнсько - суспільний днівник.

„Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милості і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових псальмів М. Шашкевича.

## Новий устрій на Балкані.

(Х) Ще не покінчила ся вправді війна Балканського Союза з Туреччиною, однак уже тепер можна бачити, як закроється уладжене політичного стану посідання балканських держав і новий їх устрій. Тим то вже тепер політичні круги звертають пильну бачість на тамошні відносини, котрі венерично будуть мати також великий вплив на відносини Австро-угорської монархії.

Відомий також нашій суспільноти важливий двотижневник „Oesterreichische Rundschau“ подає в недавно виданому вищуканому вельми ясно і прозоро написану розвідку бар. Хлюменецького, в котрій він обговорює сучасні політичні взаємини Сербії. Задля заострення взаємин між Сербією і Австро-Угорщиною, котре може довести до оружної розправи, як се випливає з найновійших вістей, буде цікаво для нашої суспільності познакомити ся з поглядом визначного політика бар. Хлюменецького і тому подаємо тут виїмки із цієї розвідки.

„Коли були міродатними лише господарські причини, письме бар. Хлюменецький, то діб Сербія в переговорах з балканськими державами запевнювала собі дорогу до Егейського моря, бо природна дорога іде із Скопля долиною Вардару до Егейського моря, коли тимчасом від Адриї віddіляють стрімкі гірські пасма і дікі для зелізниці непоплатні окопи від будучої сербської області. Вже тепер іде зелізнаця до Егейського моря, коли тимчасом до Адриї треба би зелізицю доправа будувати з великим накладом. Отже не господарські, але політичні причини є міродатні для сербських змагань до Адриї. Тут проявляється змагання до окружения австро-угорського південного посідання аж надто виразно і годі очерті ся грозі, що від тій сербської брами адрійської засунено буде перед наші власні двері, що ведуть до отвертого східового моря. Сюди грозу потверджує ще притиск, з яким певні російські круги піддержують сербські домагання, а до поважної задуми привело землемісна півурядова стаття в Петербурзьких „Біржевыхъ Вѣдомостяхъ“, в котрій зазначено, що Росія обстава безуслівно за сербським коридором до Адриї. Коли так безуслівно обстава за тим домаганням Росія, а також її союзниця Франція, то так само безуслівно Австро-Угорщина при неволена сумає супротивитися“.

Бар. Хлюменецький доходить відтак до такого висліду: „Наколи сучасні події не мають містити в собі зароду велими поважних послідовностей для наших південно-словянських областей, то вже тепер треба подбати о се, щоби більша частина Сербії вступила в такі відносини до Австро-Угорщини, котрі би а priori раз на все могли усунути загадану грозу“.

З цим поглядом бар. Хлюменецького повинен згодати ся кождий, що стоїть на становищі інтересів монархії.

Про Великосербію, як она вже тепер вирна в головах білгородських політиків, буде ще пора нераз заговорити, а так само про болгарський народний стан посідання, що тепер находитися в сербських руках. До сего примічає „Pester Lloyd“: „Коли уявимо собі сучасне положення на боснії, дійсно мимохіть до зрозуміння, що союзники Болгарії протягом воєнного походу загорнули також такі області,

котрих Болгарія не може ім ніяким способом відступити. Сі області у значній більшості заселені болгарами, а забрали їх Серби і Греки без сумніву не в тій цілі, щоби відобрать їх болгарському союзникові, котрий свої сили скупив на дорозі до Царгорода. Зараз після покінчення війни з Туреччиною, треба буде також ці possidetis між союзниками державами балканськими шдати відповідній правді. Тимто тепер не має важного значення се, що в сій хвилі посідає кожда з воюючих держав, а се дастож нагоду впovні узгляднити інтереси Австро-Угорщини. Як зачеплюють, в Софії впovні відчувають сю велику одичальність, котра в сім случаю спадає на Болгарію.

O. Осип Фацієвич.

## Ferrer redivivus.

(Конець).

На останку дня 29. прийшов конець тим забуреням. Ген.-губернатор Катальонії, Сантиаго, спровадив до міста три полки ізди, чотири кінноти, і всім компаній краївої оборони. День і ніч греміли канони. Барикади повстанців збурено. Жовніри стали робити порядок, мимо того, що з вікон і дахів стріляно до них безпощадно.

Ледви революту здавлено в Барcelлоні, а вже вибухала она по інших містах Катальонії, де знов військо мусіло спішити. Тоді проголошено військовий стан, провідники зловлено, а тих, що хотіли ще дальше підбурювати, піддало під суд і рівночасно трапчено.

Мешканці Барcelлоні привітали військо як своїх спасителів від тій анархістичної диктатури. Ліберальна „Züricher Zeitung“ так пише про те: „Коли правительство хотіло вдоволити бажаню населення Барcelлоні, то стан облоги тривав більше до віні, і короткою процедурою спрятувано би тих, що з ними в інший спосіб порадити собі годі.“

Сей голос дає нам повну характеристику того способу, яким воювали та зреволюціонізували ватаги, котрі бере ся призовати як такого рішучого виступу зі сторони працівництва, котрому тим самим висказує повне признання і довіру.

Ще одно в характеристичне. Та іменно обставина, що ті напади на монастирі і школи загал осудив як діло проводира анархістів Феррера.

Уся масонсько-ліберально-соціалістична преса величала того человека в суперлативах як першого борця за новітню школу, основника безрелігійної згадкою протирелігійної виховної системи, що має задачею виховати самих ідейних та справедливих людей. Они заєдно повторяли а ще й тепер повторяють свій оклик: Diis extinctis successit humanitas. Кервавий тиждень в Барcelлоні показав аж надто ярко ту ославлену гуманність, про котру сьміло можна сказати, що Diis extinctis successit bestialitas.

Задеревів цілий світ зразу, коли дізвався, які то порядки заводили анархісти в Барcelлоні, але як безличність ніколи не має міри, так і в тім разі осстаніла безбожна преса і ту найшла ріжні викруті оборону, щоби яскраву дикість і звиродність своїх союзників затушувати і замілити очі публичної опівні.

Найперше сказала она, що ті факти то

видумки — але коли вже їх не зуміли застрибти, то стали їх всіляко оправдувати. Так приміром каже, що революціонери дуже людно обходилися з монахами і монахинями. Однак ім казали, що в протягу пів години опустили монастир. І тому вінто не винен, що они не хотіли і нашли смерть в полумні. Се їх власна вина!

Справді як пожалування гідна та публіка, що читає того рода пресу. Цікавий я був бізнати, якби тим пана, так хто прийшов до редакції і сказав: Панове, взвива вас, лишіть се лвокаль в протягу пів години, бо інакше спалите ся в огні, що саме маю вамір підложити. Чи зуміли они відразу в одній хвилі, лишаючи все, услухати того голосу? Думаю, що се було неможливо ім вчинити. Коли ж самі в те не вірють, нехайже не велять і другим в те саме вірюти, тим більше, що такої піжної просьби вінто монахам не предкладав і в революційній горячці вінто не звав помилування і згляду.

Потім писали також ї таке, що монастирі тому впали жертвою ненависті товси, бо они на промисловим полі творили ім конкуренцію. Але в чим і о скілько правдивої була, про те ї не згадали. На те можна би сказати: А що мали робити ті монахи чини, щої найти спосіб удержання домів сиріт, школ, шпиталів і т. п.? Чи ж мали їти як брати? Тоді знов закричав цілий світ, що монахи то галапаси, дармоїди і т. д. Тому й приневолені були взяті ся до праці! А впрочім, в котрим же то культурним народі з дозволено промислову конкуренцію поборювати підпалом, мордом і грабованем?

Тому і се оправдуване не має віякої стійкості і не може бути властивою праціною. Нею, по правді сказавши, є ненависть до віри, Церкви і її слуг, віювана такими учителями, як був Феррер.

Ще більше наївною і безличнішою показала ся ліберальна французька преса „Humanité“, орган соціаліста Жоре ось як пише:

„Робітники вдерли ся до монастирів жіночих і мужеских і найшли тут се, чого надіялися — безліч збріу. Під час пожежі монастиря Ескальпіос давав ся чуті гук вибухів, з чого можна судити, що в нім фабриковано бомби, котрі потім на улицях вибухали. Так пр. під час розрізів революціонери не вживали бомб, їх отже треба глядіти посеред клерикалів“.

Не доставало ще того, щоби написали, що монахи та монахині самі підпалили свої монастирі та церкви.

А єжеж що найбільше заходили ся вільновідомні часописи коло того, щоби доказати, що в тім всім Феррер зовсім не винен. Ви сказавши навіть ту шалену близту, котру і М. Баран повторяє в своїм „Пропорі“, що передбачено було 2000 судових процесів з учасниками того повстання і в ві одному з них не було замішане навіть ім'я Феррера“<sup>1)</sup>.

Та годі, се було єму потрібне до рекламивання „вільної школи“.

Такими шляхами йшла революція в Єспанії, що вже від давна жевріла в лоні країн живел, аж єї зумів засередити і зорганізувати великий вчитель новітніх шкіл, книгар і накладчик анархістичних брошур Францішок Феррер<sup>2)</sup>.

Так бодай виказав процес, котрій відбувався над проводирами розрізів, до котрого по короткій перерви назад хочем вернута.

Найкрасшим способом, яким міг був Феррер себе узвинити, було для його вишиванії. Найперше сказала она, що ті факти то

виходить у Львові що дні крім неділь і руских свят о 5 год. по полуничні. — Редакція, адміністрація і експедиція „Руслана“ при ул. Хмельовського ч. 15, II поверх. Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавасмана.

Рекомендації звертає ся лише а попередні засторогу.

Рекомендації лише неопечатані вільні від пошти. — Оповістки звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в „Надісланім“ 40 сот. Подяки і приваги донесення по 30 сот. від стрічки

таких кровавих днів, коли не брав в них участі? Сеж була найлекша справа. Тимчасом сего він не міг доказати, бо поліція аж надто добре знала всі місця його побуту. Ту знов заговорила ліберальна преса, що Феррер тому не хотів виказати своє „alibi“, бо не хотів зрадити своїх товаришів, котрі були ему непростіли, як би був вийшов на волю.

А чому ж його король не помилував? Во не міг! Єму предложені вирок до затвердження без поручення его ласці, впрочім, яким чином можна було се зробити? „В Барcelлоні спалено церкви і монастири, приватні доми сильондровано, люді убивано — за те потерпіло смерть чотирох ребелантів, а головний виновник всього мав би бути помилуваний, щоби його потім могли викрасті та викиші а він міг дальше продовжити своє кроваве діло?“<sup>3)</sup>

Яко революціонер підпав він під суд, котрий на підставі фактів, засудив його на смерть, щоби вдоволити справедливості. А коли хто хоче ставати в його обороні, найперше вгляне докладно, за ким юмася, найне руководить ся фотографією, яку ему зважає ліберальна преса, але най сам собі знатури його портрет утворить. Слішно каже один кореспондент<sup>4)</sup>: „Ein spanischer Publizist, der mir im Pressesaal schräglie gegenüber sitzt, ein Jude, sagte vorgestern, Franzisko Ferrer sei die grösste Kanaillle, welche je gesehen wurde“.

Страчене Феррера дало почин до міжнародного руху, котрий назував Ферреризмом.

<sup>1)</sup> „Пропор“ ст. 230. 1912.

<sup>2)</sup> Три точки по масонськи значать брат.

<sup>3)</sup> Zukunft 6. XI. 1909. ст. 182.

<sup>4)</sup> Kreiszeitung ч. 489 — 16. X. 1909.

## З делегацій.

Дел. Бяли заявив, що Поляки не можуть глядіти рівнодушно на се, як в запропонованій з нашою державою монархії кус ся проти Поляків вимкові закони. Призвав, що Поляки мають в австро-угорській монархії свободний розвій на кождім полі. Що до противопольської політики в Прусах, то Поляки — говорив бєсідник — були і є там лояльними горожанами і не робили нічого, що оправдувало би проти них вимкові зарядження. Поляки хочуть ще вірити в справедливість пруського правительства і мають надію, що власною закон не буде виконаний. Бесідник мав би векику охоту голосувати проти бюджета міністерства заграничних справ, але не робить сего лише для солідарності кола, та щоби дати доказ вдачності для Корони і держави.

Дел. У држаль полемізував з виводами дел. Вольфа. Зазначив, що ческі політики бажають удержання добрих зносин з балканськими державами. Адрийський порт для Сербії не пошкодив би інтересам монархії, навіаки аграрії повітали би его навіть з вдоволенiem.

Містопредс. Мервельдт висказав жаль з причини обидливих слів, яких ужив п. Бяли під час обговорення законодатної діяльності за призначеної держави.

Дел. Крамарж, обговорюючи справу Альбанії, зазначив, що Чехи не мають причин наставляти своїх костій за альбанський народ. По его думці нема для монархії небезпеки, если Сербія буде мати над Адрийським морем порт; если там буде воєнний порт, то хто інший буде єго будувати і тоді з ним будемо мати до діла.

Дел. Іспескул-Гречул говорив про невідрядне положене Русинів і Румунів на Угорщині. Румуни не хотять мира за всяку ціну, а если старенький монарх сего зажадав, то хощяти за оружje без критики і безуслівно.

Дальше промовляв дел. Шеффер і Козловский, котрій полемізував з виводами дел. Лянгенгана. Жалуючи ся на пруску політику згляду Поляків, покликавши ся бєсідник, що віденьський зізд і міжнародний договір з 1815 р., коли то управильно польську справу.

По промові звітника Баквегема і по короткій подібній розправі, в якій промовляв дел. Масарік приято буджет міністерства заграничних справ і буджет маринаки.

На вчеращім повному засіданні угорської делегації зазначив гр. Берхтолльд, що на міром Австро-Угорщини є удержувати з Сербією на всіх точках приязні зносини. Сподівається, що Сербія признає сі наміри. В справі домагання, щоби ми могли з нашими загравничими представниками безпосередно порозуміти ся, як на се дозволяє міжнародне право, то міністер має надію, що Сербія сповінить се домагання як найскорше.

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і приєднувати нам нових передплатників в кругах своїх знакомих.

## ПОЛІТИЧНИЙ ОГЛЯД.

(X) Про вибори до російської думи пише дипонсець тижневника „Oesterreich-Ungarn“ з Москви такі замітки під днем 14. с. м.

Дня 15. листопада збирає ся дума. Багато послів уже приїхало, особливо з правиці. Сі творять з националістами і октобристами більшість около 60-ти голосів, а що сей союз доволі нерозірвично ухвалив се, чого бажає правительство, то й може робити „конституційно“ все, що ему сподобає ся. Доси правительство також поступало так само, але головною проти конституції. Давніша більшість, октобристи, котрі в своїх ухвалих радо ішли за узаками з гори, вийшла як найгірше, бо їх провідника, Гучкова, бувшого предсідника думи, навіть не вибрано. Се має о стілько важне значінє, бо Гучков, доси велими піддержуваними правительством, змінив таке становище, що відклонив навіть становище міністра торговлі, бо бажав добити ся чогось вищого. Колиже міністер предсідник, Коковцев, побачив, що октобристи можуть бути поражені, вірвав зараз взаємні з Гучковом, котрого тим способом відсунено зовсім на бік.

Правительство гадає тепер вповні вихі-

снувати свою силу і дати думі такого предсідника, котрій в кождім іншому краю був би неможливий. Се ославлений колишній городський голова Найгард з Одеси. Соромні події за єго урядовані довели до слідства веденою сенатором Кузьминським, а наслідком сего був він приневолений зреши ся свого становища. Колиже єго швагер Століпін обняв керму правительства, принято Найгарда знов до ласки, змінено він єго сенатором і на тім становищі поручено ему ревізії. На всякий спосіб не можна ему зробити докору, щоби він не мав на сім полі ніякого досьвіду, як обходити закони. Правительство не вважає конечним, предкладати думі програму, а обмежити ся заповідженем кількох меншевізажних предлог законів господарських і фінансових.

Заграниця не має чого доброго сподівати ся по думі. О скілько она зможе що самостійного ухвалити, буде все змагати в націоналістичнім напрямі, себ то до гноблення заграниці, а при тім се відрадно, що не націоналісти мають більшість, але праві. Праві не є такі злющи а настілько они розумні, що непотрібним гнобленем поселених тут заграницних горожан не будуть приневолювати їх правительства до відплати, що виходило бы на обоцільну школу.

Знаменне для членів обох сторонництв є се, що многі з них дістали вже затраток на свої діти.

Коївська „Рада“ так оцінює нову думу: Права сторона пока що абсолютні більшості не має. Коли рахувати сюди правих усіх відтінків і націоналістів, то разом їх буде все таки не більше 170 душ, тоді як для абсолютної більшості потрібно не менше 210—220 душ. Колишній центр, себто октобристи, має всього 61 представників. Опозиція має серед депутатів 117 певних представників. Очевидно, що вже в сю хвилю можна вважати здійсненім оден в тих окликів, з якими поступове громадянство приступало до виборів — провести в четверту думу не менше своїх представників, ніж їх було в третій думі.

Особливо приемно зазначити ті перемоги, які опозиція отримала на Україні. Число представників опозиції, обраних сього разу на Україні, показане не зовсім точно, бо Кубань — причислено з причин технічних не до України, а до Кавказу. Колиже причислити і кубанських депутатів до України, то побачимо, що наш край дав 17 представників опозиції. Як відомо, на попередніх виборах Україна дала на прочуд чорносотенний склад депутатів.

Тепер представники опозиції перейшли на Катеринославщину, Херсонщину. На 100 в лішнім депутатів 17 представників опозиції, розуміється, не так то і богато, але порівнюючи з тим, що було 5 років тому і се треба признані явищем не аби якої ваги.

Легко зрозуміти, які вигляди се може обіяти українсьтво. Серед 20 душ поступовців чайже легше бути найти широки прихильників українського народу, ніж серед скількох душ! А коли того й не буде, то все тааки зостане ся відрадний факт, що людність України не тільки не піддала ся чорносотенному гінозові, а по змозі постарає ся скинути єго з себе. Загалом при тій виборчій системі, яка панує в Росії, доводить ся більше зважити на моральні, ніж на реальні наслідки виборчої боротьби. При таких обставинах навіть фактична поразка може иноді мати менше значінє, ніж моральна перемога; так, н. пр., було в Києві при виборах по 1-ї курії, де кандидат націоналістів пройшов усього більшістю 60 голосів. Се — не поразка опозиції, а єї перемога.

## ВІЙНА НА БАЛКАНІ.

Нешасте хоче, що Сербія отуманена по-бідами пре за всяку ціну до війни з нашою державою. Постава Сербії в справі консула Прогаски, якого судьба ще й доси невідома, є так провокуюча, що навіть наш миролюбивий монарх має висловити ся: „Бажаємо міра, але не за всяку ціну. Не можемо на все позволити“.

Нинішні вісти про австро-сербський заколот говорять таке: Віденські полудніві дневники доносять, що Сербія доси не дала віще відповіді на інтервенцію посла Уґрона в сти з перебігу австро-українсько-

Уґрон зажадав рішучої відповіди. Коли бі відповідь не наступила, Австроїя поробить енергічні кроки. „N. fr. Presse“ каже, що не є наміром австро-угорського міністерства заграницьких справ проволікати переселені і додає, що коли Сербія так далі буде поводити ся, удержані міра стане труднішим. Постанова, яку порішить сербський кабінет, покаже рівночасно, яких середників йме ся Австроїя. „N. fr. Presse“ в думки, що Сербія поводить ся в сей спосіб тому, бо є пересування, що Росія є готова за неї заступити ся.

У вступній статі п. н. „Незрозуміла недовірчість“ урядовий сербський орган „Самоуправа“ визначує, що управляючі круги Австроїї і Сербії прямають до удержання дискусії між „обома великодержавами“ в тоні річевих аргументів. Сербське правительство ніколи не мало наміру (?) діткнуту чувством могучого сусіда і Сербія признає, що приязні відносини з Австроїєю є одною з найважливіших умов мирного міжнародного порядку. Однак монархія мусить признані, що сербське правительство по-лягає на сербські народі і Австроїя повинна рівно прихильно обходити ся з сербським народом, як і інші балканські держави. Проте подив викликав подія, що конечний для Сербії доступ до Адриатику стрінувся з трудностями зі сторони монархії. Сербія стремиться до полагоди небезпеки війни з Австроїєю і ніколи не зарижує втрати симпатії зі сторони культурного съвіта і Европи за виявлену її прихильність. Вінці „Самоуправа“ остро нападає на сі сербські днівники, котрі заatakували особу австро-угорського наслідника престола.

„Wien. Allg. Ztg.“ доносить, що австро-угорський посол в Білгороді Уґрон одержав приказ сейчас поробити поважні кроки у сербського правительства в справі консула Прогаски. Сей demarche має настути ще вчора, але однак доси нема вісти, чи наступив. Днівник твердить, що сей крок Уґрона не буде мати таємного характеру ультімату, що однак Австро-Угорщина зажадав від Сербії задоситьчинення і відшкодування.

Натомість дописець „Die Zeit“ подає, що Уґрон поставить триднівний речинець до залагоди справи, а в противнім случаю настутия конечні кроки зі сторони Австро-Угорщини. Рівночасно оба днівники стверджують, що не можна мішати справи консула Прогаски зі справою адрийського порту; в сій останній справі відповідь може настути аж по повероті короля Петра до Білгорода. В кождім случаю Сербія є вже поінформована зі сторони Австро-Угорщини на стільки, що справа розділу областної добиці буде розглянута поодинокими великодержавами зі становищем інтересів кождої з сих держав.

Дописець „Die Zeit“ доносить з Білгорода, що вчера німецький посол зробив у сербського правительства представлення в тім дусі, що Німеччина вправді не думає мішати ся в австро-сербську задирку, що однак, як се було в р. 1909, так і тепер Німеччина остане вірним союзником Австро-Угорщини.

Пасич відповів на се, що сербське правительство потребує ще трохи часу, щоби цілком супокійно роздумати над відповідію, яку має дати.

В колюрах делегації в Будапешті обігали вчера найріжкодніші чутки що до консула Прогаски. Після однієї чутки австро-угорське правительство поставило вже ультімат, після іншої мали вже повідомити наше правительство, що Сербія держить в арешті консула Прогаску.

Цісар приняв вчера перед полуднем міністра заграницьких справ гр. Берхтолльда і шефа генерального штабу Шемуу на довіді приватнім послуханю. Гр. Берхтолльд конфірував вчера з італійським амбасадором кн. Аверною. До сей конференції привезуть велике значінє.

Не лише представники потрійного Союза, але також представники Англії, Франції і Росії запевнили сербське правительство, що не думають поселяти сербським домаганням що до альбанських портів. Білгородський дипонсець „Temps-a“ доносить, що також румунський посол повідомив Пасича, що румунське правительство прилучило ся цілковито до становища Австро-Угорщини.

До Білгорода приїхали в основні дипонесції з Франції, Англії і Бельгії, щоби подавати віще відповіді на інтервенцію посла Уґрона в стилі з перебігу австро-українсько-

Росія займає дуже неясне становище. Кажуть, що на царськім дворі побідили пансловістичні впливи і що цар вже не годить ся на мирну політику Сазонова і Коковцева. В найбільшій тайні переводить Росія мобілізацію мимо заперечення телеграфічної агенції.

Воєнні алерми відбиваються ся голосним відгомоном в цілій Європі. В англійській палаті громад запитав Кеїр Гардіє прем'єра, чи англійське правительство знає, що Австро-Угорщина поставила до Сербії ультімат. Предсідник Аскіт відповів, що не має таких інформацій. На дальший запит одного з послів чи правительство в поінформоване, що німецькі резерви, що мешкають в Англії зістали повідомлені, що можуть кождої хвилиї одержати приказ вийти протягом 24 годин до Німеччини. Аскіт відповів, що не одержав ніяких вістей, які би підтверджували ся чутку.

Англійська, французька, італійська і німецька печать осуджує провокаційне становище Сербії, яке викликує велике занепокоєння. Всі зазначують миролюбість, зимокровність і такт австро-угорської дипломатії, яка не дала себе доси вивести з рівноваги. Однак висло влюют сумнів, чи сербська провокація не по-тагне за собою грізних наслідків.

## На поїї бюо.

До бюро Вольфа доносять з Царгорода: Ходить поголоска, що ліве болгарське крило віднесло деякі користі, бо буря на Чорнім морі не позволяла турецькі флоті прийти з помоцю сухопутним військам. На кількох точках оборонної лінії Катальджі зачали ся битви, щоби приготувати терен до дальших операцій. О год. 2. по пол. одержав великий везир телеграму, яка каже, що части турецької армії, яка творить осьму дивізію, вчера рано відпера Болгар, коли підішли до турецького фронту. Болгари понесли величезні втрати. Коли опісля болгарська піхота старала ся атакувати турецькою чоловікою, в ід перто єї з величезними втратами. Бій артилерії веде ся дальше.

Успіхи Турків під Катальджою додають їм відваги, бо

скових касарень, які зараз стали горіти. В дільницях, де мешкають християни, стріли не поробили досі ніякої шкоди.

Поважною журбою для Туреччини становлять редифи з полуднів Альбанії, котрі домугають ся від коменданта зі Скутарі, щоби або атакував Чорногорців, або цофнув ся на полудні з війском, бо Альбанці не думают боронити Скутарі, коли рівночасно Греки і Серби їх землю пустошать.

В останніх дніях сіжні заметіли утруднюють воєнні операції. Французький консул одержав від свого правління телеграфічне получене, щоби разом з цілою французькою кольонією відіхнути до Чорногорії.

#### Положене в столиці Туреччини.

З Царгорода доносять, що висаджені пасуши моряків з чужодержавних кораблів викликало велику паніку, особливо між Греками, які сейчас позамикали склепи.

#### Перед заключенем мира

В відповідь на депешу великого везира до короля, болгарське правління, порозумівшись із союзними кабінетами, повідомило Порту, що визначило вже уповновласнені, які уложили би в головним вождом турецкої армії умовини завішена оружя, а оісля приступить до заключення миру.

Болгарське правління відповіло представникам великодержав, що дакує їм за їх охоту посередництва, але супроти факту, що Порта звернула ся прямо до Болгарії, переговори будуть відбувати ся безпосередньо. Болгарський міністер скарбу, в розмові з дипломатом париського дневника „Information“ мав заявити, що Болгарія іменем власним і союзних держав, зажадає від Туреччини окрім занятих областей, воєнного відшкодування, котрого висота ще не усталена. За те прийме Болгарія на себе частину турецкого державного долгу.

#### Домагання Болгарії.

„Nat. Ztg.“ подає, що Болгарія домагається області від Адриянополя аж до моря Мармараса в гравичною лінією аж до Міди над Чорним морем. Туреччині лишив би ся Царгород з малим округом, який обирає також оборонну лінію Каталъдікі. На полудні домугають ся Болгари егейського побережя від європейського берега Дарданель аж до пристани Кавалі, на захід границі крізь Сарес і болгарської часті Македонії аж до Монастиря, який заняла би Болгарія, під час коли Скоп'є лишило би ся при Сербії. Новобазарським санджаком має поділити ся Чорногора і Сербія. Що до домагань Сербії до побережя над Адрийським морем, се буде залежати від порозуміння з Австро-Італією.

#### „Прикарпатська Русь“, а австрійско-сербська задира.

Вже від початку балканської заверухи старала ся „Прикарпатська Русь“ попадати вірно в тон росийско-чорносотенної печати, особливож „Нового Времени“. Кілько там виспівано похвальних імнів в честь полуднів Славян, які під протекторатом та їх за намовою Росії створили балканський Союз і розгромлюють Туреччину? Навіть гроши збиралося для чорногорських ватах. Читаючи „Прикарпатську“ здає ся маємо перед очами який небудь „Прногорський Листок“, „Бергадські Новини“, або „Руські Відомості“.

Але зухвалство цього органу дішло до вершка тепер, в часі австро-сербського напруження. „Прикарпатська“, надіючись війни і „Прикарпатської губернії“, нападає на Австро-Італію за її становище на Балканії. Гі увіджує ся, що „планъ Австро-Італії“ настоїть на то, щоби розкорити союзного государства, а затімъ на бросити имъ свою волю“, кліти собі з домагань Австро-Італії що до Альбанії і заявляє, що претензії Австро-Італії не „видержують критики“. Всі інші держави — каже „Прикарпатська“ — мають о много більше інтересів на Балканії, чим Австро-Італія. „Но въ Вѣнѣї грається перву и ісключительну роль краине плохонімаемий політический интересъ, который требует непремѣнного уніженія и ослабленія начинаяющей быстро развивающейся южной славянской съѣдки. Онъ и толкает нашу діпломатію на никому не нужные эксперименты“.

Про все тямить московський письмака, лише забуває про найважнішее а се: про зневажене австрійського посла Прогаски (про якого досі нема певних вістей). Довготерпели-

вість Австро-Італії можна подивляти не лише в важких політических подіях, але й в дрібних справах, коли росийський письмака з кінами і легковаженем стріляє єї найбільше живучі інтереси, а навіть великорідженієве достойнство. В Росії з таким панком давно би вже почислили ся. Але се Австро-Італія — справдішина ельдорадо для „подъяремной Русі стонущій подъ австрійско-польсько-мазепинським ігомъ“.

#### Просимо відновити передплату.

## НОВИНКИ.

**— Календар.** В четвер: руско-кат.: *Михайла Архангел*; римо-кат.: *Введене Богород*. — В п'ятницю: руско-кат.: *Онисифора*; римо-кат.: *Кирилії*.

— **Украївлене доріг.** Країнний виділ задумав перенести в 1913 році на краєві удержані 10 доріг низької категорії в загальній довжині 130 кілометрів. На основі загальної програми, яку ухвалив сойм в 1900 р., украйвлено досі в 1911 р. 20 доріг довжиною 503'2 кілометрів, в 1912 р. 23 дороги довжиною 202'2 кілометрів, а в 1913 р. мають бути украйвлені 10 доріг. Разом украйвлено 53 дороги на довжині 1135'4 кілометрів. Дотепер перша програма обімінає дороги положенні в 54 повітах, на будущі роки лишить ся отже до узгляднення 20 самоуправних повітів. Країнний виділ постановив предложить соймові до украйвлення отсі дороги в східній Галичині:

- 1) Ярослав-Порохник в ярославськім повіті, довжина 5 кілометрів;
- 2) Судова Вишня-Самбір в мостицькім повіті, довжина 9 кілометрів;
- 3) Германовичі-Самбір в самбірськім повіті, довжина 6 кілометрів;
- 4) Дахи-Немирів-Добрушин в равськім і яворівськім повіті, довжина 126 кілометрів;
- 5) Камінка Струмилова-Зіблочки в каменецькім і жовківськім повіті, довжина 20 кілометрів.

і 6) Косів-Яворів гориши, в косівськім повіті, довжина 2 кілометрів. В західній Галичині припадає на украйвлене в 1913 р. 4 дороги. Всі дороги мають бути обнайдені в 1913 р. в адміністрацію краю і мають находитися в стані відповідного нормального обезпечення. Перед обнайденням тих доріг в зasadі краю мають повітові представництва принять в виді нотаріального акту, зізначено на основі ухвали повітової ради, обов'язково відповідного упорядковання найдальше до часу 10 років власним коштом і старанем стану власності украйвленої дороги, і повну відвічальність так супроти інтересованих осіб, як і країнний фонд за всякі зобов'язання повіту і претензії третих сторін, з причини заняття на дорогові ціли недвижимої або движимої власності, як також за всякі належності повіта в титулу дорожових робіт, які входять в рахунку перед обнайденням дороги в зasadі краю.

— **Гроза української обструкції.** Віденські днівники доносять, що українські посланці відповідають в бюджетовій комісії беззглядну обструкцію проти бюджетової провізорії. Таку ухвалу мав приняти український парламентарний Союз ще перед ухвалою полуднів Славян. На таке становище рішилися українські посланці з причини неприхильного згляду у українського народу становища правління. Намірені обструкції українських послів може дуже легко довести до відрочення, а навіть до замкнення сесії палати послів.

— **Смерть найстаршого кардинала.** Онові помер вайстарший, 88-літній кардинал Альфонс Капецелято, архієпископ Капуї в Італії. Кардинал був членом чина Ораторіянів. Папа Лев XIII. покликав его в 1885 р. до св. Колегії.

— **Жертви готівкою** не звільняють нікого від обов'язку жадання купонів У. Т. П. і уживання товарів з маркою У. Т. П.

— **Дволичність русофілів.** Львівська русофільська молодіжь нового типу заповіла на день 21 с. м. вечорок в честь Некрасова і Нікитина, а разом з ними немов на глум постановила звеличати і нашого незабутного кобзаря Т. Шевченка і на запрошенню в середині між іменами повісіши се написано. Не маємо нічого против величання народних геніїв якими небудь націями, але в тім случаю заходить що іншого. Ті самі, які насильно викидують бюсту Шевченка з читалень, і безчестять І. Ш. прилюдно перед темною селянською масою, ті самі, які горляють „нет україні“, величають того, який пожертвував з любови для України.

їни своє жите. Се вже потрафить ділати тільки русофільська дволичність.

— **Запомоги для приватних наукових заведень.** В бюджеті країнного фонду на 1912 рік призначив сойм до розпорядку країнного виділу суму 8.000 К на запомоги для тих жіночих семінарій, гімназій і ліцеїв, які не побирають окремих країнних запомог на удержані приватних наукових заведень. З сеї суми призначав країнний виділ в руских заведень лише приватні жіночі гімназії СС. Василіянок у Львові одноразово запомогу в сумі 350 К. і прив. учит. семінарії СС. Василіянок в Станіславові 150 К.

— **В православнім „Галичині“** (ч. 251) читаємо: „О тъ Общества и м. Мих. Качковского. Въ среду 7 (20) ноября с. г. будеть совершено въ 8 часовъ утра въ Успенской церкви поминальне богослужение за упокой душъ бл. п. Михаила Качковского и членовъ Общества его имени, къ чему всѣхъ членовъ общ. им. Мих. Качковского и православныхъ християнъ симъ приглашаеть — центр. правленіе.“ Коментарі злишні!

— **Наддністрийська залізниця.** В цвітні 1916 р. буде отворена нова залізниця в Галичині, яка лучить ме Дубівці (коло Галича) з Коростиніном. На шляху межи Устрема і Задаром буде перебитий один з найдовших тунелів в Австро-Італії, довгий на 6 кілометрів.

— **Важне для переселенців до бразильської держави Парана.** В останніх часах збільшився значно рух переселенців до Парани держави в Бразилії. Щоби наші селяни не виставляли себе на ріжні невигоди і получені з ними матеріальні школи, подаємо їм отсі до відома: В наслідок величезного числа переселенців, не можна в час розділіти і вимірюти межі наших тамошніх земель. Тому мусять наші переселенці перебувати в приютах для переселенців, або в тимчасових бараках, які в поставлені в деяких оселіях. Сотки родин очікують нераз пілыми місяцями в тих приютах, доки не наділять їх землею. Довгий побут в причинюю кромі інших недогодностей, які повстають в наслідок переповнення приютів і бараків, також і утрату зарібку в наслідок марновання робочого часу. Сі трудноти примусили бразильське правління на разі обмежити переселенців до Парани. Тому ті переселенці, які задумують осісти в Парані, не можуть числити на се, що будуть могли набутти в одній з осель сеї держави землі і будуть привелені по довгім і безхосенім від'їздію поселити ся в якісь інші бразильські провінції, або в Аргентину.

— **В чиїх руках є галицька земля?** Найбільшим власником землі в Галичині є Німець, бар. Лібіг. Єго майно виносить 66.746 гектарів простору. Друге в чергі місце занимає Поляк, гр. Роман Потоцький з Ланьцута з 50.000 гектарів, а по нім архікнязь Карло Стефан з 44.000, Вільгельм Шмідт з 33.500 і угурско-німецький жид Попер з 33.400 гектарами. Християни мають в своїх руках в Галичині 2,083.900 гектарів землі, а жиди 301.600. Галичина має великих власників землі християн 2.372, а жидів 532. Першіх убуло від 1889 р. 293, а других прибуло в тім самим часі 114. Треба тут ще додати, що подавлячу більшість віднасмів більшого майна творять в Галичині жиди.

— **Хто уживає товарів з маркою У. Т. Т.** причиняє ся до піднесення поваги Товариства і піднімає жертву фабриканта на рідну школу

— **Шпигуни без кінця.** З Борислава доносять, що там арештовано оноді під замітом шпигунства в хосен Росії 22-літнього молодого Іоана Шелету. При арештованім найдено величми компромітуючу переписку. — В Кракові арештовано вчера в полудні двох мужчин, які в підозрілій спосіб крутилися коло одногого з форти. Догадують ся, що се шпигуни. — В Перемишлі арештовано оноді жовніра Лютишера, підозрілого о шпигунстві. Як виявилось під час слідства, арештований в членом шпигунської ватаги, до якої належить много осіб ріжного стану. Є межи ними офіцери а також і жінки. З тих арештовано двоє: Олеськову в Перемишлі і касиерку у Львові Ольгу Люфтінську.

— **Продажене шкільних ферій з нагоди річного катол. Різдвяних свят.** З огляду на то, що день 23. грудня припадає в сім році на понеділок, зарядило міністерство просвіти, щоби шкільна наука в середніх школах, учит. семінаріях, жіночих ліцеях і торговельних школах закінчила ся вчімково в сім році перед Різдвяними святами вже в суботу дня 21.

— **Міністерство оставляє рівночасно шкільним країнним властям видане подібного зарядження для виділових і народних школ.**

— **З Канади.** Дня 18. жовтня відбула ся в канцелярії п. Знариша в Вінайпегу нарада міністра просвіти Бойла з відповідними альбертськими Русинами в справі рускої учительської семінарії, а вислід наради такий, що правительство рішило заложити її на Вегревіл. Семінарію мають отворити в половині грудня с. р.

— **Засуд росийського шпигуна в Берліні.** Перед країнним судом в Берліні скінчилася оноді розправа проти росийського капітана Костевича, обжалованого о шпигунство в хосен Росії, та се, що бувшого росийського поручника Нікольського, занятого в фабриці армат в Дармштаді, наклонював до сего, щоби дав єму конструкцію і інші подробиці нових арматних стрілень, за що обіцявали Костевичу росийський ордер. Розправа, яка була тайною, прислухував ся росийський радник стану Диновський. Костевича засуджено на 2 роки кропоти.

— **Телефони на австро-італі**

— Протест китайського правительства. Китайське правительство зголосило на руки китайського посла в Пекіні протест проти признання Росією самоуправи Монголії, рівної і проти заключення з нею договору, заявляючи, що не можна входити в умову з частию нероздільного краю. На сей протест російське правительство навіть не думало відповісти.

— Грекі вісні почтові значки. З Атени доносять, що греке правительство приготував два роди нових поштових значків. Они будуть в курсі лише під час війни, зглядно до демобілізації. Одні зі значків представляють орла Зевеса, який летить над Олімпом і держить в своїх кігтях вужа. На других видно Акрополь, а над ним знак хреста Константина Великого з написом: „Ен туто ніка“. Від хреста ідуть луки, які протягають ся повади країни і острови, а на значку виднє ще напис: „Війна 1912“. На острові Лемнос, зачленити Греками, заведено грекі почтові значки з вибитим на них названим острова.

— Сионісти а балканська війна. Коня кують, а жаба ногу наставляє. То само з сионістами. Поягають по турецькі землі європейські держави — то і сионісти острять собі зуби на Палестину. Та нічо з того, бо християнські держави за нічо в світі не згодили би ся передати св. Землю в руки нехристів. Сионісти ломагають ся проте Солуня, заселеного до половини юдіями, в якого хотіли би утворити юдівську республіку. Очевидно, що юдівські мрії остануть мріями.

#### Оповістки.

— З руского народного театру в Стрию. (Склада „Народного Дому“. Початок о 8. вечором). В четвер 21. с. м. „Хата за селом“ народний образ зі співами і танцями в 5 діях. — В суботу 23. с. м. остання вистава в Стрию но віна-преміера: „Марія Магдалина“ трагедія в 4 діях Фрідріха Геббля.

В Дрогобичі дістать театру виставу сеї трагедії в пятницю 22. с. м. в міській салі о годині 7:30 вечором.

— Вилади Товариства ім. П. Могили сего четверга 21. листопада: Львів: др. Ол. Колесса: „Українські письменники в Москві“ (ч. II), сала „Рускої Бесіди“, год. 5. по пол. — Дрогобич: І. Труш: „Іван Франко і Василь Стефаник“; сала „Руского Касина“, год. 5. по пол.; вступ 1 К і 50 сот.; чистий дохід на ювіл. дар І. Франкові. — Рогатин: А. Лотоцький: „Гайне в українських перекладах“; сала прив. укр. гімназії год. 5. по пол.

— Вечерниці з танцями, останні перед постом уладжую „Руска Бесіда“ у Львові сеї суботи 30. листопада для членів та введених ними гостей. — Початок о год. 9. веч.; вступ від особи 1 К, білет фамілійний на 3 особи 2 К, на 4 особи 3 К. Стрій домашній. Буфет у власнім заряді.

— Іменовання. Президія галицької краєвої дирекції скарбу іменувала скарбових концепцістів: д-ра Ф. Староміського, А. Климовича, М. Гурского, д-ра Т. Меншока, О. Грегера, Ф. Баліцького, С. Щерского, Т. Киселевського, Б. Капланського, М. Лясковського, І. Салаша, І. Смолюховського, Л. Хмельовського, В. Фішера і Л. Бачинського, скарбовими комісарами в IX. кл. ранги в галицьких скарбових властях.

— Товариство „Руска Бурса ремісничі і промислові“ у Львові пригадує ся Високодостойним Читачам і усій українській суспільноті, що оно удержує у Львові бурсу для питомців ремісничої школи і термінаторів. Під теперішну пору міститься в тій бурсі 26 питомців, які з причини свого убожества платять на удержані дуже мало, а в між ними кількох на безплатні поміщені. Зголосує ся і більше хлопців, та Товариство мусить їм відмовляти із за недостачі фондів на удержані.

А і сих годі товариству виживти задля недостачі грошей. Проте Товариство просить всіх милосердних людей о ласкаві жертві. При тім звертає ся до тих Високодостойних Добродіїв, до котрих вислало свої марки, що були ласкаві прислати нам хоч дрібну квитку на марки, а якщо не хотять нам щонебудь жертвувати, нехай звернуть нам наші марки, які коштують нас гроші за видані і розіслані.

Ми віримо, що при помочі нашої суспільності зможемо віддати нашій угорійській молодіжі свої услуги. За 13 літ ествовані вивело товариство у люди поверх

100 питомців бурси не числячи сих, котрими Товариство занимають сіла бурсою і їм помогало в здобуванню кавалка хліба.

При тім подаємо до відома, що ми вислаємо хлопців на науку ремесла сіла межі Галичини. Досі вислали ми на науку близко 200 хлопців, від яких маємо численні листи з заповіннем, що їм добре поводити ся. Отже у кого є хлопець, що скінчив 14 літ життя, а не переступив 17, нехай постарається для хлопця 1) о книжку робітничу, 2) о метрику, 3) о сівідоцтво з укінченого що найменше четвертого степеня сільської школи, і нехай се все вишле на адресу: Руска Бурса ремісничі, Львів, Руска ч. 20. По одержанню сих документів ми вищлемо єму письмо, в якім вибере собі рід ремесла і по виповненню сего письма вишле нам. Аж вайдальше в три неділі ми повідомимо, коли має приїздити на науку ремесла. Не тратьте часу, батьки і опікуни, а слійті своїх синів до ремесла. — Рада Товариства.

#### Посмертні + оповістки.

— Теофілія із Стеткевичів Горбачевська, вдова по пароху Котузову, померла б. с. м. в Бережанах в 93. році життя. В. І. п!

#### Телеграми

з дня 20. листопада

Відень. Архікн. Зита, жена архікн. Карла Франца Йосифа, породила вчера сина.

Будапешт (ТКБ). Цісар приняв вчера на послуханю гр. Берхольда, а відтак шефа генерального штабу ген. Шемуя.

Відень (ТКБ). Правительство внесло до парламенту 6-місячну бюджетову провізорію.

Царгород. Вісти про побуду Турків на лінії Каталджи оголосив вчера урядовий дневник в надзвичайнім виданні. Серед населення Царгорода настала радість.

Відень. „Reichspost“ доносить з Сан Джованні ді Меда, що Чорногорці війшовши в суботу в се місто, задержали післанця австрійської пошти, який хотів сам вийти до Скопле. Чорногорці забрали єму всю пошту і всі поштові пересилки. Забрали они також товари з австрійських кораблів, які були в пристані.

Софія. Вчера відбула ся кількагодинна рада міністрів, на якій усталено остаточно усія, під якими балканські держави в готові згодити ся на завішенні оружя з Туреччиною. Сербія і Греція рішучо заявили ся через своїх заступників, які брали участь в тім засіданні, проти самоуправи Альбанії і за поділом Альбанії межі ті держави. Тутешвій сербський посол Спалайкович заявив, що або Австрія згодить ся на сербську пристань над Адрийським морем, або візьме на себе перед всею Європою відвічальність за дальші послідовності.

Відень (ТКБ). З причини випадків холери в Царгороді і околиці зарядило міністерство внутрішніх справ нагляд подорожніх і товарів з європейської Туреччини.

Сераєво. Однішне засідане боснійського сойму здекомплектували Серби. Прийшло се зовсім несподівано, бо Серби не перешкоджали досі нарадам сойму. Около 7. год. вечором около 100 магометан устроїло демонстрацію на Корсо, де зібрані численно Серби привітали їх обидливими окликами. До більшої демонстрації зі сторони Сербів однак не привішло, бо поліція і жандармерія розігнала Сербів. Склепи були вже о 7. годині поза міським поміщені. Зголосував ся і більше хлопців, та Товариство мусить їм відмовляти із за недостачі фондів на удержані.

Астракань (ТКБ). В чорноморськім окрузі стверджено випадок чуми.

Солун. Під час торжественного візду греко-короля до Солуна стріляла грека батерія на привіт, а що не мала сліпих набоїв, стріляла шрапнелями, з яких 20 упали віддало австрійського панцирника „Марія Тереса“; командант корабля вініс з сеї причини жалобу.

Петербург (ТКБ). Пет. Аг. на основі уповаження з міродатної сторони перечить доне сене атенської агенції, начеба російське правительство признало овладу Солуна Грецією.

#### Надіслане.

(За сюю рубрику Редакція не відповідає).

#### Оборонець

#### Евстахій Юрчинський

ем. ц. к. судия отворив канцелярию  
в Чорткові. 460(3)

#### Конкурс.

В „Рускім Інституті для дівчат“ в Перешили є зараз вільна посада учительки музики на форте піаніні.

Першеньство мають укінчені консерватористки.

Зголосені з документами належить слати до Заряду „Руского Інститута для дівчат“ в Перешили.

459(3)

#### ВЖЕ ОТВОРЕНА

#### ФАБРИКА

#### МАСАРСКИХ ВИРОБІВ

Красового Союза для збуту худоби  
у ЛЬВОВІ.

Фабрика заоштрафана з найлучшої системи електричні машини і перворядні фахові сили доставляють на лінії пішої сорти масарські вироби, зладжені в здоровий, гігієнічний спосіб.

Щоденна точна висилка на пропінцію до П. Т. Крамниць і Кунців.

СКЛПІЇ У ЛЬВОВІ: Ринок ч. 10 Дім „Промсвіт“; ул. Косцюшкі ч. 1 Дім „Народної Гостинниці“.

Родимці, попирайте свій народний промисл!

#### Рух зелізничних поїздів

обов'язуючий з днем 1. мая 1912 р. після часу середньо-європейського.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 600 вечором до 559 рано означені підчеркненим чисел мінютових.

#### Відїзд зі Львова

з головного двірця:

До Krakova: 12:35, 3:40, 8:22, 8:35, 2:05\$, 2:45, 3:45\*, 5:45†, 6:05, 7:00, 7:30, 11:15.

\* до Rjazewa. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Mіshani.

Do Pidvolochisk: 6:10, 10:35, 8:21, 2:27, 2:50†, 8:40, 11:13.

†) до Krasnogo. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

Do Chernovets: 2:30, 6:10, 9:15, 9:37, 2:25, 3:05\*, 6:28†, 7:55\*, 11:00.

\* до Stanislavova, †) до Kolomij. \*) до Xodorova кожого попереднього дня перед неділею і святом.

Do Stryja: 6:00, 7:30, 10:02 §), 1:45, 6:50, 11:25.

§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим.-кат. свята.

Do Sambora: 6:58, 9:05, 8:50, 10:56.

Do Sokala: 7:35, 2:21, 8:00, 11:35\*).

\* до Ravi russko (лише в неділі).

Do Jaworowa: 8:40, 5:45.

Do Pidgaczy: 5:55, 4:53.

Do Stojanowa: 7:55, 6:00.

з дівірця „L'viv-Pidzamche“:

Do Pidvolochisk: 6:25, 10:55, 2:29\*), 2:42

3:07†, 9:01, 11:30.

†) до Krasnogo. \*) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

Do Pidgaczy: 6:09, 1:21\*, 5:15, 10:40\$).

\* лише до Vinnik. §) до Vinnik лише в суботу і неділю.

Do Stojanowa: 8:12, 6:17.

з дівірця „L'viv-Liczakiv“:

Do Pidgaczy: 6:28, 1:40\*, 5:36, 10:59\$).

\* лише до Vinnik. §) до Vinnik лише в суботу і неділю.

Poїзд поспішний зі L'vova do Krasnogo відходить о год. 2 мін. 16 по полуночі з перону 2, Нр. сходів II.

</div